

[Statsministeren.]

de langsigtede virkninger i det hele taget kan blive af de økonomiske handlinger, der er foretaget i foråret. Jeg synes ikke, det tjener nogen til gavn, i hvert fald tjener det ikke vor diskussion til gavn, at overse dette tidsforløb i forventningerne, for jeg kan ikke komme bort fra, at hvis man vil hævde, at de gode tider er forbi, ja, så er det en højst ejendommeligt opfattelse, for der er en stor produktion, der er høj beskæftigelse og, som jeg sagde i Fælledparken, måske endda for høj, for stærk efterspørgsel. Der er stigende forbrug, det er rigtigt, men der er også stærkt stigende investering, og derfor må det være det, der kommer i årets løb og næste år, som måske kan føre til, at vi ikke kan betegne vor nuværende økonomiske situation som så gode tider, som det har været.

Nu vil det ærede medlem måske svare: ja men har det nu nogen betydning at foretage denne inddeling? Det har stor betydning, det har nemlig også betydning for de handlinger, vi skal foretage, og for, hvornår vi skal foretage dem. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen kom med en udtalelse om, at hvad angik målsætningen herhjemme, måtte vi i højere grad understrege ordene økonomisk vækst. Dansk økonomi havde i modsætning til andre landes været præget af stagnation. Se, det er jo ikke tilfældet i de senere år. Det er rigtigt, at i begyndelsen af 1950'erne var økonomien præget af stagnation; den stagnerede særligt stærkt, da det ærede medlem var statsminister. Hermed er ikke sagt noget om, at det ærede medlem havde hovedansvaret herfor. Men vi har gang på gang fra regeringens side gjort opmærksom på, og jeg sidst i går, at hovedformålet netop var ikke alene beskæftigelse, men også den økonomiske vækst. Derfor takker jeg det ærede medlem for tilslutning på dette punkt, og så synes jeg også, at her har vi fået det første grundlag for at komme i samtale om, hvordan vi kan sikre den fortsatte økonomiske vækst. Det kan ikke nytte, man fremstiller det, som om befolkningen her i landet i de sidste 3-4 år ikke har fået nogen som helst gavn af denne økonomiske vækst. Det kan der her og der være en tilbøjelighed til. Når det samlede forbrug i løbet af 4 år er steget med en snes procent — det er jo det,

der er tilfældet — er det naturligvis, som jeg sagde i går, ikke alle, der har fået lige stor del i det, men praktisk talt hele befolkningen har fået del i en væsentlig forbrugsstigning, det er da givet. Men samtidig er det givet, og det er det, der er grundlaget for fortsat økonomisk vækst og produktionsstigning, at investeringerne i modsætning til tidligere er steget betydeligt stærkere end forbruget, alt i alt med en 35 pct. inden for samme periode. Derfor har det vel trods alt ikke været så dårlig en økonomisk politik, der har været ført.

Men, siger det ærede medlem hr. Erik Eriksen, det er gået galt her i foråret, og dette er statsministerens ansvar. Naturligvis har statsministeren et stort ansvar for det, der er sket, og jeg er mig heller ikke bevidst, at jeg på noget tidspunkt har prøvet at løbe fra dette ansvar. Jeg ville måske have forsøgt at løbe fra det, hvis jeg nu straks havde sagt: ja, nu har andre ødelagt den økonomiske udvikling her i landet. Den økonomiske udvikling, som regeringen har skøttet så godt, er andre kommet og har ødelagt, men det er netop ikke det, jeg har sagt. Det ærede medlem mente, at jeg skulle have talt til fagforeningerne. Nu ved det ærede medlem jo ikke så meget om, hvordan og hvor jeg har talt til fagforeningerne. Det ærede medlem mente, det havde været rimeligt, om regeringen havde fastsat en procentsats og i tide sagt: lønningerne kan stige med den og den procent. Det lyder egentlig i første omgang særdeles bestikkende. Skulle det have været de 4 pct., så vidt jeg husker rundt regnet, som arbejdsgiverne tilbød under forligsforhandlingerne, eller skulle det have været de ca. 5 pct., fagforeningerne krævede? Det var nemlig denne ene procent, der var arbejdere og arbejdsgivere imellem under overenskomstforhandlingerne. Jeg forstår, at havde jeg sagt 5 pct., havde jeg taget stilling for og været partisk med hensyn til fagforeningerne. Jeg skulle måske have sagt 4 pct. eller noget lavere, og så havde jeg optrådt ansvarligt.

Nej, jeg har stadig den opfattelse, og jeg ved godt, at der måske ikke er så mange, der deler den, men jeg har alligevel den opfattelse, at de 2 parter bedst i indbyrdes forhandlinger ligesom kan måle, hvor langt de mener de kan vove at gå. Men når nu